

Ze hebben mijn moeder uitgezet. Ze lag in een groot hoog bed omringd door monitoren en zuchtende apparatuur. Daar lag ze al een paar weken en ze hadden gezegd dat mijn moeder er waarschijnlijk nog maanden zou blijven liggen.

De arts bracht advies uit en mijn broer was het er onmiddellijk mee eens. Ik kan me niet herinneren

dat ik iets heb gezegd. Het duurde nog even voordat de geschikte dag was vastgesteld, want zijn agenda zat nogal vol. Ik had vrij gekregen, de dag bestond voornamelijk uit wachten.

Oom Don en ik waren om halfvijf in het ziekenhuis. Mijn broer kwam om zes minuten voor vijf binnen. Precies vier minuten later drukte de arts op twee rode knoppen. Het piepen en zuchten stopte onmiddellijk. Op de monitor naast haar bed verdwenen de pieken en de lijn transformeerde tot perfecte horizontaliteit. De enige beweging in de kamer waar mijn moeder verantwoordelijk voor was, verdween.

Na al die weken was het eindelijk stil in de kamer en ik vroeg me af of dat de reden was dat mijn moeder nooit wakker was geworden. Dat als het eerder zo heerlijk stil was geweest, ze haar ogen wel had geopend. Maar nu was het stil en ze bleef roerloos liggen. Mijn broer zei dat het zo beter was en ik vroeg hoe hij dat kon weten en hij haalde toen zijn schouders op.

Die avond at ik bij oom Don. Hij huilde en ik keek televisie maar zag niks. Een paar dagen later werd moeder begraven. Het was niet erg groots, er waren weinig mensen. Toen begon oom Don voor het eerst over een huisje op Texel. Hij had gezegd dat, als ie hard genoeg zocht, hij het perfecte huisje zou vinden.

Een paar maanden later begon ik bij Parkeerbeheer.

Als je de stad binnenrijdt en je slaat bij het grote kruispunt rechts af, kom je op een tweebaansweg. Rijd dan met de bocht mee en pak na de stoplichten de tweede straat rechts. Als je dan met je rug naar de vuilcontainers gaat staan en schuin omhoog kijkt, dan kijk je naar mijn huis. Een driekamerappartement eigenlijk. Bij de voordeur heb ik een naam-bordje opgehangen. GERT VERHULST, staat er met gekrulde letters.

Ik heb een klein badkamertje en een keuken. Via die keuken kun je het balkon op. Van daar af zie je de voetbalvelden met de vierkante voetbalkantine ernaast. Ver daarachter de rokende schoorstenen en de hijskranen van de haven. Tussen het balkon en de voetbalvelden liggen de woningen die deze buurt zo triest maken, met de parkeerplaatsen ertussen, de kutjongens die de hele dag lopen te schreeuwen en de zijspiegels van geparkeerde auto's slopen. De garages staan om de parkeerplaatsen heen, als een verdedigingswal. Het is niet de mooiste buurt van de stad en mijn woning stelt niet veel voor. Maar daar gaat het mij niet om. Het belangrijkste van mijn woning ligt iets verderop. Vanaf mijn balkon kan ik hem zien, ingebouwd in de verdedigingswal. Het is mijn eigen garagebox, de reden dat ik hier woon.

We vallen onder Dienst Stadstoezicht en bij Parkeerbeheer werken veel mensen, maar ik ken ze niet allemaal. Wij hebben een kleine kantine met een keukentje. Het aanrecht is van roestvrij staal. Van vier van de twaalf collega's weet ik de naam, dat komt omdat wij in dezelfde dienst zitten. Die vier lachen veel en praten hard, daar aan het tafeltje bij het raam. We zitten met z'n vijven in dezelfde dienst, dus een van ons moet alleen. Meestal ben ik dat, want Khalid werkt met Ruud en Thijs met Judith. Het is geen probleem, ik ben graag alleen. Ik doe mijn dienst lopend, zij rijden op scooters. Ik weiger op een scooter te gaan zitten.

Boven het tafeltje naast de koffieautomaat hangt een kalender van de gemeente. Elke maand heeft een foto van een kunstwerk in de stad. Ik heb de kalender eens doorgebladerd en vond geen enkele maand mooi. Wel kon ik van negen van de twaalf kunstprojecten de exacte locatie noemen.

De luiheid sluipt er de laatste tijd steeds meer in, hier bij Parkeerbeheer. Mijn collega's rijden niet alleen op een scooter, tegenwoordig pakken sommigen zelfs de auto. De een rijdt en de ander tikt de kentekens in op de handcomputer. Alleen om het bonnetje onder de ruitenwisser te vouwen komen ze die auto uit. Ik bedoel, dan heb je echt geen passie voor je werk. Dan ben je gewoon lui.

Kentekens noteren vanuit de auto. Dat doen kinderen op de achterbank als ze in de vakantie naar Frankrijk worden gereden.

Iedere dinsdagavond eet ik bij oom Don. Hij is niet mijn echte oom, maar zo noem ik hem mijn hele leven al. Hij was een vriend van mijn moeder en toen ik klein was nam hij mij vaak mee naar de duinen en plukten we bramen of zochten we uilenballen.

Als je een uilenbal uit elkaar haalt, zie je de botjes van muizen erin zitten. En haren.

Een week na mijn achtste verjaardag kampeerden we voor het eerst op Texel. Met z'n tweeën, zonder mijn broer. Daar gingen we ook naar de duinen. We liepen de hele dag door de zanderige heuvels en dalen en oom Don wees naar vogels en noemde de namen ervan. Er waren veel meeuwen: kokmeeuwen, mantelmeeuwen en natuurlijk zilvermeeuwen. Sommige meeuwen hadden een nest en vielen ons aan. Ze probeerden ons met duikvluchten weg te jagen, wat bij mij goed lukte. Zo'n beest vloog mij aan en ik begon te rennen. Oom Don moest lachen en kwam achter mij aan. Minutenlang bleef ik rennen, zelfs toen de meeuwen allang verdwenen waren. Ik wist dat oom Don achter mij aan kwam. Toen we bij het strand kwamen stopten we. Hij zei niets, pakte mijn hand en we liepen nog een heel stuk langs de

zee, die er rustig bij lag en langzaam zijn golven op het strand liet rollen.

We sliepen op een camping en we hadden allebei een eigen tent. Onze tenten zagen er precies hetzelfde uit, twee stokken en een oranje tentdoek, maar die van oom Don was groter dan de mijne. We bleven zes dagen op Texel en toen we teruggingen moest ik huilen want ik wilde niet meer naar school. Ik wilde bramen plukken en uilenballen zoeken voor de rest van mijn leven. Die agressieve meeuwen wilde ik best op de koop toe nemen.

Na die week gingen we elk jaar naar Texel.

2

Op mijn werk gaat het lekker, mijn aandeel in de te behalen boetetargets is groot.

Ik kijk naar hun tafeltje. Khalid gooit zijn beker-tje koffie leeg in de plantenbak. Het lijkt er niet op dat de plant dat erg prettig vindt. Khalid gooit altijd zijn koffie in de plantenbak en niemand heeft er ooit iets van gezegd.

Ik drink mijn koffie op en loop naar de metalen

kast naast de automaat. Ik open de deur met mijn sleutel. Iedereen van ons team heeft zo'n sleutel, want in de kast liggen de handcomputers. Op de mijne heb ik een zwarte sticker geplakt met mijn naam erop. Ik controleer de accu van de handcomputer en gesp hem aan mijn riem.

'Werk ze,' zeg ik.

Ruud kijkt op en hij knikt.

'Go for it,' zegt ie, hij steekt zijn vuist in de lucht. Hij draait zich weer om en zegt: 'Dat is het gezeik nou eenmaal met die dingen.'

De rest van de tafel knikt. Ze maken geen enkele aanstalten om op te staan en hun handcomputer te pakken. Het is inmiddels vijf over acht. Als ik naar buiten loop zie ik het affiche op het prikbord hangen. BORREL, staat er met vetgedrukte letters. Vrijdag is er een borrel en die begint om vier uur. ZORG DAT JE ER BENT, staat eronder.

Buiten is het koud en het regent zacht. Ik denk aan de borrel en beslis dat ik erheen ga. Ik krijg kramp in de achterkant van mijn tong, dat stukje dat in je keel zit. Ik strek mijn nek en langzaam trekt het gevoel weg. Die dag schrijf ik veertig bonnen uit.

Thuis heb ik op mijn computer een spreadsheet gemaakt met daarin alle dagen waarop ik heb gewerkt en het aantal boetes dat ik op die dagen heb uit-

geschreven. Ik ben twee weken nadat ik in dienst kwam met de lijst begonnen, de boetes uit die eerste twee weken heb ik niet verwerkt.

Verder is de lijst volledig en accuraat.

In de eerste kolom staan de dagen en tijden waarop ik heb gewerkt. De meeste dagen begin ik om acht uur, nu en dan om een uur of zeven. Soms ga ik wat langer door. In de tweede kolom staan de aantallen boetes. In de derde kolom heb ik de boetes onderverdeeld in twee typen overtredingen: de foutparkeerders en de overtreders die geen parkeergeld hebben betaald. Dan komt de kolom met het totaalbedrag aan boetes en in de laatste kolom heb ik het aantal boetes gedeeld door het aantal uren dat ik die dag heb gewerkt.

In een ander tabblad heb ik een grafiek gemaakt die automatisch aangeeft op welke dagen ik de meeste boetes heb geschreven en de hoogste gemiddelden. Zeg maar de boetequota. De allerhoogste score heb ik behaald op 9 februari 2008, die dag schreef ik vijfenzestig boetes in achtenhalf uur. Het hoogste uurgemiddelde heb ik behaald op 13 september 2007, toen haalde ik acht. Dat was een goed jaar.

Mijn moeder ligt in kamer D 2.20. Op het prikbord boven haar hoofdeinde hangen drie kaarten. Op een

van de kaarten staat een beer met een grote glimlach. De beer ligt in een bed en daarnaast staat ook een beer, gekleed als een verpleegster. 'Beterschap!' staat eronder. Die kaart is van mij.

Een andere kaart is van de buurvrouw en die kleine is van mijn broer. Zo is hij dan ook wel weer. Oom Don heeft nooit een kaart gestuurd want hij komt elke dag, net als ik. Hij koopt om de vijf dagen een bos bloemen. In totaal heeft hij al zes bossen bloemen gekocht. Meestal tulpen of rozen, maar zo nu en dan koos hij voor een gemengd boeket.

Ik stuurde mijn kaart pas nadat die van mijn broer was bezorgd.

Op de dag dat moeder in het ziekenhuis werd opgenomen, hebben oom Don en ik haar tas gepakt. Als laatst pakte ik het fotolijstje met mijn foto. Die van mijn broer liet ik staan, maar toen ze de volgende dag vroeg of ik die ook wilde neerzetten, heb ik hem alsnog gehaald.

De verpleegster zegt dat moeder bijna de hele dag haar ogen niet heeft geopend. Ik vraag of ze een glas water wil halen. Oom Don zegt dat hij zijn ogen ook niet zou openen als die verpleegster aan zijn bed zou staan. Hij pakt de vaas bloemen van het kastje.

'Deze hebben het niet lang volgehouden,' zegt hij. Hij loopt ermee naar het keukentje. Als hij terugkomt, zet hij de lege vaas neer. Het is de eerste keer sinds moeder hier ligt dat er geen bloemen naast haar bed staan.